

A szabadkőművesek működése egy kortárs tanú szemével

P. Otto Herzog, Carl Alexander von Württemberg egyike a legjobb tanúknak a 20. század elejétől a közepéig, és jó ismerője a szabadkőműveseknek.

Szerencsésnek tartom magam, hogy birtokomban van nyilvános előadása, amit 1957-ben a beuroni kolostorban tartott a szabadkőművességről. Ez az előadás néhány oldalas, de színes, és a múlt története nemcsak élő, hanem rávilágít a háttérre, és a szabadkőművesek aktivitására, és olyan történelmi befolyásokra, amelyet normál polgár nem is sejt.

Odo von Württemberg OSB atya

„P. Otto Herzog, Carl Alexander von Württemberg herceg 1896. március 12-én Herzog Albrecht herceg és Margarethe von Württemberg hercegnő, Ausztria főhercegnője fiaként született a stuttgarti hercegi koronázási palotában.

1898 és 1900 között Carl Alexander Potzdamban élt szüleivel, ahol apja az 5. díszs század lovassági brigád parancsnoka volt. 1906 és 1908 között a család Kasselban tartózkodott, amíg az apa generálisként vezette a porosz hadsereget. 1906. március 12-én, a születésnapján a fiatal herceget a hagyománynak megfelelően kinevezték hadnaggyá. 1914-ben érettségizett.

Az első világháborúban fiatal tisztként a nyugati fronton és Olaszországban vett részt, mint tiszt. 1914 karácsonyán kinevezték főhadnaggyá. 1916-ban kinevezték századossá. Egy aknarobbanás során háborús sebesülést szenvedett, majd kitüntetésekert kapott. 1918-ban, a forradalom kitörésekor búcsút vett a katonaságtól, és az Altshausen kastélyba költözött.

1919. szeptember 27-én a fiatal Herzog jelölt lett a beuroni bencés apátság kolostorában.

1920. február 8-án Odo testvér néven kezdte meg a noviciátusát. Fogadalmát 1921. február 10-én tette le.

1921. augusztus 10-én Raymund Netzhammer OSB érsek pap-pá szentelte.”

„Pater Odo von Württemberg előadása a beuroni kolostorban (1957)”

»Főtisztelendő urak, mélyen tisztelt uraim, és hölgyeim! Előadásom témája: „a szabadkőművesség”.

A szabadkőműves név a középkorból származik, abból a korból, amikor a legnagyobb dómokat és székesegyházakat építették. Az ilyen katedrálisok egy-két évszázad alatt épültek, és az építési területek mellett kunyhók álltak, amelyekben a kőfaragók és a kőművesek végezték munkájukat. A kőművesek és a kőfaragók a helyi céhekben egyesültek. Ők végezték a nehéz, durva kőfaragói munkát. Angliában a 14. században „roughmaker”-nek hívták őket, azaz nyersen dolgozó kőműveseknek. Ezek mellett voltak még a szabad kőfaragók és kőművesek. Ők készítették azokat a munkákat, amelyeket kőből kellett kifaragni, a szép szobrokat, ablakokat, a gótikus köcsipkézetet, és mindent, ami hozzá tartozik. Az ő építési kunyhóik is a dómok és katedrálisok mellett álltak, de ők nem voltak helyhez kötöttek, mint a durva munkát végzők, hanem szabadon elvonultak egyik helyről a másikra, ahol valamit létre kellett hozniuk. Ezeket a szabad kőműveseket Angliában 1350 körül „freestonemaker”-nek nevezték, azaz **szabadkőműveseknek**. Ők nem céhekbe tömörültek, hanem **szervezetekbe**. Kunyhóikat „loges”-nek hívták angolul, ebből lett a „loge”, páholy.

Saját öltözetük, saját törvényük, szokásaik és hagyományaik voltak.

A szabadkőművesség megalapításánál ezek a szabadkőműveskunyhók voltak a példaképek. Az első szabadkőművesek „**szimbolikus szabadkőműveseknek**” nevezték magukat. Szellemi templomot akartak létrehozni, mégpedig az ember lelkében, a tiszta ész, a tiszta emberiesség templomát. Az emberben a nemességet és a jót akarták kifejleszteni, egy tisztán észen alapuló erkölcsöt akartak létrehozni, melynek szabadnak kell lennie a törvények, szokások, az erkölcs és a hagyományok minden kötelekétől, természetfeletti, örök és isteni kapcsolat nélkül.

Az ember legyen abszolút szabad, a maga, élete, szokásai és életszemlélete ura.

Az ember a végső érték és ő a legfelső. Saját belátása szerint szabadon irányítja a világot (a francia forradalom szabadságfogalma).

Mikor keletkezett a szabadkőművesség? Az az állítás, hogy a szabadkőművesség a görög és egyiptomi misztériumokból, a titkos kultuszokból, Salamon királytól, vagy a jeruzsálemi templomépítéstől, sőt néhányan azt is gondolják, hogy Noé bárkájától ered, ez **mind a 18. század otromba hamisítása.** Ezzel akartak a szabadkőművességnek ősi hírnevet adni. Már 1778-ban a strassburgi székesegyház katolikus káplánja, Grandidier atya tudományosan leleplezte ezeknek az állításoknak a hamisságát.

A szabadkőművességet Angliában alapították a felvilágosodás korában, amikor az ember Isten létét és az örökkévalóságot kezdte tagadni. Amikor szabad gondolkodók akartak lenni, és minden kapcsolatot tagadni a természetfeletttel és az istenivel, amikor abszolút emberi szabadságban akartak élni. A szabadkőművesek alapítója három angol férfi volt.

Az első a westminsteri apátság protestáns udvari lelkésze, **Theophil Desaguliet.** Ebben az apátságban koronázták az angol királyokat.

A második alapító **Georg Paine**, a protestáns ókorkutató. Egy ókorkutató a 18. század stílusában, nagyon fantáziagazdag, minden elképzelhető legendára épít és ezért abszolút tudománytalan. Georg Pien nagyon sok könyvet írt. A londoni brit múzeumban megtaláltam ezeket a műveket, és véletlenszerűen felnyitottam egyet. Georg Paine a mórok, a négerek keletkezéséről szóló tanulmányát találtam ott. Valahol Óceániában, ő maga sem tudja, hol, volt egy sziget, a szigeten óriáshollók éltek. Egyszer egy hajó zátonyra futott a sziget partján, s csak egy szűzlány menekült meg, ez a lány hozzáment egy hollóhoz, és ebből a kapcsolatból születtek a négerek, a feketék, a mórok. Itt is látszik, milyen színes fantáziája volt az úrnak.

A szabadkőművesek harmadik alapítója **James Anderson**, a londoni Szent James-Palast udvari templomának protestáns prédikátora.

Ők hárman alapították a szabadkőművességet. A három úr idejében még létezett az eredeti szabad kőművesek szövetsége. A reformációval megszűnt a nagy katedrálisok építése, de Angliában fennmaradt a szabad kőművesek és művészek szövetsége.

Ezeket a szövetségeket, mint már említettük, páholyoknak nevezték el, modern kifejezéssel élve, urak társaságának a klubja volt, összejöveleiken bőven fogyasztottak alkoholt. A négy páholy összevonásával 1774-ben a három alapító létrehozta a nagypáholyt. (Fogadó a libához + Fogadó a koronához + Borozó a rómaiakhoz + Borozó az almafához = Nagypáholy az almafához.) **Az alapítás napjának Keresztelő Szent János ünnepét választották, 1717. június 24-ét**, mégpedig olyan meggondolásból, hogy Keresztelő Szent János születésével kezdődött a kereszténység, egy új időszak, s ugyanúgy új időszak következik az emberiség történelmében a szabadkőművesség létrejöttével. A szabadkőművesség szigorúan követte a régi építési páholyok mintáját. Inasaként kezdte, segédként folytatta, majd mester lett. A gyűlés helységét páholyoknak hívták már akkor is. Már az alapításnál rögtön

próbálkoztak magasabb fokozatokat is bevezetni az úgynevezett szabadkőművesek, de ez kezdetben nem sikerült.

1714-ben alapították Angliában az első páholyt, 1740-re Londonban és környékén már 115 páholy volt. A Kontinensen az első páholyt **Párizsban** 1725-ben alapította egy angol nemes. Az **első páholyt Németországban** 1737-ben **Hamburgban** alapította egy angol nagykereskedő. 1738-ban a nagy szabadgondolkodó és Istent gúnyoló, a későbbi II. Frigyes porosz király, az ún. Nagy Frigyes, felvétette magát a páholyba. 1740-ben II. Frigyes Berlinben megalapította a „Három földgolyóhoz” páholyt. Ez a páholy még ma is létezik.

A páholy nemsokára elvesztette vonzerejét. Végül egyoldalú és unalmas lett ahhoz, hogy lelkében szellemi templomépítést végezzen, és fennállt a veszélye annak, hogy az egész szabadkőművesség szétesik. A páholyok vezető mesterei új ötleteket kerestek, hogy a szabadkőművességnek lendületet adjanak. Ezért keresték az egyiptomi és görög titkos kultuszokat, misztériumokat utánoztak, innen származik az a megállapítás, hogy a páholyok titokzatos kultuszokból erednek. De ez sem segített.

Akkor azzal folytatták, hogy a páholyok a templomos lovagok utódai. De ez sem segített. Ekkor keleti misztériumok és keleti titkos szervezetek gyakorlatait gyűjtötték össze, és azt hitték, hogy a szabadkőművesség új életre kel, de hiába.

1750 és 1760 között fennállt a veszélye annak, hogy a szabadkőművesség véglegesen megsemmisül. Az angliai 'kelet és nyugat' páholya megbízta a zsidó Morrint a szabadkőművesség újjászervezésével.

Ez a Morrin először egy új struktúrát épített fel. A páholyt 25 fokozatra osztotta. Az alsó fokozatok 1-től 12-ig tartottak. Ezek általános fokozatok, céljuk az emberek és a tiszta emberiesség (humanizmus).

Belépéskor esküt kellett tenniük, hogy egész életükben kötelezik magukat, hogy feltétlen engedelmességgel tartoznak a nagymesternek, és az árulásért vagy kilépésért halálos ítéletet szabhatnak ki rájuk.

A következő csoport 12-től 20-ig tart; ezek magasabb fokozatok voltak, az úgynevezett **bosszúfokozatok**. Ezeknek az embereknek az volt a feladatuk, hogy vigyázzanak az alsóbb csoportokban lévőkre, hogy azok ne beszéljenek ostobaságot, ne fecsegyenek ki titkokat, vagy jelentsék, ha azok nem működnének együtt. Hasonlóképpen ahhoz, ahogy Hitler birodalmában a bizalmi emberekkel tettek: mindenkinek kémkedni kellett mindenki után. Tehát ezek voltak a bosszú-fokozatok, és minden szabadkőműves állandó félelemben élt, hogy valamelyik észreveszi, ha bután viselkedett, vagy valamilyen hibát követett el, és ez az életébe kerülhet. Nagyon könnyen jött a halál. Már a legkisebb hűtlenség vagy szabálytalanság esetén is hidegvérrel meggyilkolták a páholytársat.

Erre építette ez a Morrin a legfelső, vezető fokozatokat, 20-tól 25-ig. Ez volt a tulajdonképpeni grémium, amely irányította a páholyt, kitzúzte a célokat, szétosztotta a munkát, és a legfelsőbb felvigyázóktól kezdve mindenkinek parancsolt. Ennek a Morrinnak szigorú szervezete volt: az alsó fokozatúak, a bosszú vagy terrorfokozatúak és a legmagasabb vezetés. Célt kellett adni nekik, mert ez a szellemi templomépítés nem megnyerő. Azt mondták, a cél az emberek abszolút szabadsága. Ki korlátozza ezt a szabadságot? Az első **az állam**, mint egykor az abszolút monarchiák voltak. A fejedelm törvényeket hoz, határozatokat, és ezzel korlátozza abszolút szabadságomat, tehát fel kell venni a harcot az állammal, a fejedelmel szemben, mert ő az, aki nem ad nekem teljes szabadságot.

A második, aki a szabadságot korlátozza, **a pápa és a katolikus Egyház**. Továbbá a római püspök, a pápa és a katolikus Egyház isteni eredetet hirdet, Jézus Krisztus Istenfiúi megbízatását. **A szabadkőművesség minden Istennel kapcsolatos dolgot elvet,**

tehát ezen az alapon teljesen le akarja győzni az Egyházat és a pápát.

Mivel ezen kívül az Egyház hirdeti Isten Tízparancsolatát, törvényeket és előírásokat ad; korlátozza abszolút szabadságomat. Tehát az Egyházat, a pápát meg kell semmisíteni.

Lett egy szigorú szervezet, lett egy cél, a fejedelemnek, a pápának, az Egyháznak a megsemmisítése, és ezzel az egész szabadkőművesség meg lett mentve. Újjáépült, új életet leheltek belé. Jellemző, hogy a francia forradalomban, 1789-ben minden vezető forradalmár szabadkőműves volt, akik felvették a harcot a fejedelemmel, a trónnal és az oltárral. Hamarosan felismerte néhány fejedelem, milyen veszélyt jelent trónjukra és kormányukra a szabadkőművesség. Ezért, hogy mentsék hatalmukat, ők is megpróbáltak bekapcsolódni.

Láttuk már, hogy Nagy Frigyes szabadkőműves lett, napjainkban is látjuk Angliában, ahol alkotmány szerint a királynak a királyi páholy nagymesterének kell lennie. Így van ez az északi államokban is. Egyszer megkérdeztem az öreg Gustav Adolf királytól, hogy irányíthat egy országot, mint király egy olyan szocialista országban, mint Svédország, s ő azt válaszolta:

„Mint királynak, nincs mit mondanom, ezt a kormány végzi, de én minden svéd páholy nagymestere vagyok, és ezzel minden miniszterre, országgyűlési képviselőre, akiknek természetesen szabadkőműveseknek kell lenniük, rákényszeríthetem akaratomat, és parancsolhatok nekik. Mint Svédország királya a páholy segítségével a páholyok fölött kormányozhatok. Aztán azt is megkérdeztem, hogy engedményeket kellett-e tennie, s ő így válaszolt: Igen, az iskolát, az életet lehetőség szerint liberalizálni, a házasságjogot, mint régen volt, meg kell tartani, mindenben szabadságot kell adni a szabadkőművesnek.

Már a darmstadti protestáns prédikátor, báró von Stark felismerte, hogy a keresztény államra veszélyt jelent a szabadkőmű-

vesség. Ez a báró von Stark ifjúkorában lelkes szabadkőműves volt, és ha olvassuk prédikációit – a darmstadti könyvtárban fellelhető 4-6 kötet, melyek bombatámadás következtében megsemmisültek –, minden prédikáció a szabadkőművességről szól. Ez lenne a megváltás beteljesedése, az ember abszolút szabadsága, már nincs szükség Istenre. És ez a prédikátor a szabadkőművesség mellett prédikált és beszélt, mígnem a francia forradalom idején látta, hogy a királyt, XVI. Lajost és Mária Antoinettet lefejezték, a szabadkőművesek végeztek velük. Ekkor felismerte, hogy a szabadkőművesség milyen veszélyes az államra. És ez az ember felébredt és teljes fordulatot tett, 1809. november 17-én röplapot bocsátott ki, amelyben a szabadkőművességet, a páholyt, mint Antikrisztust nevezi meg, amely minden emberi rend és erkölcs megrontója, és az emberiség számára a legnagyobb veszélyt jelenti. Ez a röpirat akkor nagy hatást gyakorolt az emberekre, és sokaknak kinyílt a szeme. Néhány nappal a röpirat megjelenése után von Stark báró bement a Hofgarten étterembe, hogy szokás szerint megigya délutáni kávéját, rosszul lett, és egy óra múlva meghalt.

1804-ben a Nagy Francia Orient páholy – ez volt a vezető páholy Párizsban – bejelentette: „A szabadkőművesség nem világnézet vagy szellemi irányzat, a szabadkőművesség a jövő vallása. Minden vallás, a kereszténység, a különböző keresztény gyülekezetek, a zsidó vallás, mind el fog tűnni, a tiszta emberiség vallása, a szabadkőművesség lesz a jövő évszázadok, évezredek vallása.”

XII. Kelemen pápa is hamar felismerte, milyen veszélyesek a szabadkőművesek a vallásra. Már 1738-ban kiadott egy bullát a szabadkőművesek ellen, és bejelentette a harcot, mert azok minden keresztény vallás, és az azon alapuló erkölcs ellen vannak. XII. Leó pápa (1823-1829) arról beszélt, hogy kiközösítik azokat a katolikusokat, akik a szabadkőművesekhez vagy mellékszervezeteikhez tartoznak. A pápa egy imát is megfogalmazott a szabadkőművesek miatt, és elrendelte, hogy mindennap a szentmise, a csendes szentmise után el kell imádkozni. Ez a Szent Mihály ima.

A 19. század első két harmadában a szabadkőművesség még nemzeti jelleget öltött. Minden országnak saját páholya volt, még nem létezett világpáholy és világnagymester, hanem minden országnak megvolt a saját páholya. A páholyok közt a vezető szerepet Franciaországban, Párizsban a Nagy Orient páholy játszotta.

Most bemutatom önöknek, milyen befolyással voltak a **világ történéseire** a páholyok. Ehhez vissza kell nyúlni a 70-es háborúhoz, 1870-re a német-francia háborúhoz. Német oldalon a porosz Vilmos király volt, a későbbi I. Vilmos császár, a porosz páholy nagymestere. A többi fejedelem nem volt szabadkőműves. Württembergben a szabadkőművesség be is volt tiltva. Amikor az egyesült német hadsereg nagy csapást mért a franciákra, úgy látszott, hogy Franciaországnak nincs menekvése. Ekkor a francia nagypáholy, a Grandseigneur de la France közbelépett. A francia „Nagy Orient páholy” rendeletet küldött a porosz Vilmos király szabadkőműves testvérnek, és megparancsolta, hogy azonnal hajtsanak végre egy új hadműveletet, és az egyesült német csapatokat vonják vissza a Rajnán túlra. De a porosz király ezt természetesen figyelmen kívül hagyta. Az egyesült seregek tovább nyomultak előre, bekerítették és megszállták Párizst.

Jött a második rendelet. A Francia Grand-Orient páholy a porosz páholytestvért a szabadkőműves bíróság elé idézte, mert nem teljesítette a páholy parancsát. A porosz király, aki közben német császár lett, erre sem reagált, és nem is válaszolt. Akkor a Grand-Orient de la France kimondta Vilmos porosz király kiközösítését és halálra ítélte, mivel nem fogadott szót a páholynak. A világ minden szabadkőművesét kötelezték, hogy ha lehetőségük van, Vilmos porosz királyon hajtsák végre a halálos ítéletet. A királygyilkosságra való felbujtást I. Vilmos nem viselte el. Ilyesmit a vas-kancellár, Bismarck sem tűrt el. Bismarck elrendelte a német szabadkőművesek leválását a francia és más külföldi páholytól, még a legtávolabbi kapcsolatot is megtiltotta velük. A szakítást kíméletlenül véghezvitték.

A német szabadkőművesség egyfajta jótékonyági intézmény lett. Teljesen átalakult. A politikáról teljesen le kellett mondania, még saját országában vagy a közösségekben is. Vasszigorral gondoskodott arról Bismarck, hogy a törvényeket betartsák. I. Vilmos császár lemondott a porosz páholy nagymesteri tisztségéről, de páholytestvér maradt, mint a fia, a későbbi Frigyes császár, mivel esküje egész életére a páholyhoz kötötte.

Frigyes császár kérte mindkét fiát, a későbbi II. Vilmos császárt és Henriket, hogy soha ne legyenek szabadkőművesek, mert **aki szabadkőműves lesz, egész életében a nagypáholy fogja és rab-szolgája lesz.**

II. Vilmos soha nem lett szabadkőműves.

A francia nagypáholy – látva az 1870-71-es vereségét, hogy a német páholy átalakult és jótékonyágba fogott, vagyis Németországban nem tudta elérni a célját, nem tudta megdönteni a monarchiát és nem tudta leváltani a fejedelmet az abszolút szabadság elérése érdekében –, ezért Ausztria felé fordult, amely szövetségben állt Németországgal. A francia nagypáholy azt remélte, hogy támadásokkal aláassa az osztrák-magyar monarchiát, majd megdönti azt, és bevezeti a szabadkőműves államot. És aztán innen megtámadhatják Németországot. Ekkor Ausztriában Ferenc József császár uralkodott, akit népei valóban szerettek, mert népei atyja volt.

A páholy most megpróbálta a liberalizmus segítségével a „trónt és az oltárt” megrohamozni. Ausztriában törvény tiltotta a szabadkőműves páholyt. Ez a rendszeres támadás a trón és az oltár ellen a liberalizmus, az előhírnökök és az előhad segítségével túl lassan haladt. Erre a páholy egy igazi szabadkőműves megoldást talált ki.

Rudolfot, Ausztria fiatal koronahercegét meg kell nyerni a szabadkőművesek számára. Először megpróbálták Rudolfot az apjától, Ferenc Józseftől elidegeníteni. A császárnak még kormányoznia kellett. Akkor nem a parlament, nem a miniszterek, hanem a császár kormányzott, ezért nem sok ideje maradt a családjára. Ru-

dolf főherceg fölöttébb tehetséges férfi volt, kimagasló, messzemenő szellemiség, de örökletesen meglehetősen terhelt. Zsenialitása közel állt az örültséghez; a szülők és a nagyszülők rokonhá-zassága miatt morálisan erősen terhelt volt. Rudolf erkölcsileg már korán eltévelyedett. Rudolf anyja, a szellemes Erzsébet császárné nagyon liberális volt, vallása langyos, és egyházellenes nézeteket vallott.

Rudolfot liberális, ateista tanárok és nevelők tanították és nevelték. Beléoltották a liberális és rejtett szabadkőműves eszméket és felfogásokat. Rudolfnak nem volt erkölcsi tartása. Lelkiismeretlen udvari orvosok és udvaroncok, akik titokban szabadkőművesek voltak, támogatták Rudolf erkölcsi eltévelyedéseit. Amikor Rudolf 18 éves, nagykorú lett, a titkos szabadkőműves körök úgy intézték, hogy Rudolfot Angliába küldjék.

Ausztriának és Angliának közös érdekelttségük volt a Levante-nél (Földközi tengeri keleti partvidék) és a Szezei csatormánál. Angliában akkor az agg Viktória királyné uralkodott. Fia, a későbbi VII. Edward, a törvényeknek megfelelően, távol tartotta magát a politikától. A valóságban azonban mindig ott volt a politika közelében. Ő volt az évszázad egyik legtehetségesebb politikai kullisszatologatója. Angliában alkotmányos monarchia van. A parlament, a kabinet kormányoz, a király reprezentál. Angliában csak egy kiemelkedő eszű király tud titkos hatalom segítségével valóban kormányozni.

VII. Edward kiemelkedő szellem volt. Tudta, hogy a szabadkőművesség a legnagyobb leküzdhetetlen titkos hatalom. Ezért ő is szabadkőműves lett; a páholy nagymestere volt, és azt mondta magának, mint szabadkőműves és király, az országot és a világot ő fogja irányítani. A néhány hónapos angliai tartózkodása alatt Rudolfnak, a 18 éves trónörökösnek nem volt szórakoztató, hogy mindig az agg királynővel társalog. Fitalabb barátokat keresett, és akkor VII. Edward közeledett hozzá.

VII. Edward csábítóan barátságos és szeretetreméltó volt, rövid idő alatt megnyerte magának Rudolfot. VII. Edward természetesen minden káros szenvedélynek hódolt. Könnyű prédának bizonyult az erkölcsi tartás nélküli Rudolfot a féktelen erkölcstelenség örvényébe vinni. Amikor Rudolf már teljesen elmerült az erkölcsi fertőben, VII. Edward, mint zsaroló lépett fel: Mit fog mondani a katolikus Bécs, mit fog szólni apád, Ferenc József, ha meghallja, milyen erkölcstelen életet élsz te itt, és milyen tévelygés-id vannak? Edward egyre jobban kétségekbe kergette a szegény Rudolfot. Amint meglátta, hogy ennek a fiatalembernek nincs erkölcsi tartása, nem ismeri a kiutat, azt mondta neki: légy nyugodt, sem Bécs, sem Ausztria, sem apád, Ferenc József nem fog semmit megtudni arról, hogy élsz te itt, ha belépsz a páholyba, ha szabadkőműves leszel. Rudolf, aki alig volt vallásos, akinek nem volt jelleme, ezt a kiutat választotta, és szabadkőműves lett. Edward bevezette őt a páholyba, és Rudolf három hónap alatt végigjárta a teljes szabadkőműves életpályát: inastól kezdve a legmagasabb fokozatig, és maga is a páholy nagymestere lett. Az angol páholytól megbízást kapott. Feladata az volt, hogy a mélyen vallásos katolikus apját, Ferenc Józsefet letaszítsa a trónról, és ő maga üljön a trónra. Ezzel kaput nyit a páholyoknak Ausztriához és az osztrák-magyar monarchiához, így Ausztria szabadkőműves állam lesz.

Rudolf visszatért Bécsbe, és titokban megkezdte a munkát. Meggyőződése ellen volt, de mivel gyenge volt, és a páholy egy pillanatra sem tévesztette szem elől, nyomás alatt tartotta, kezdte előkészíteni az apja elleni forradalom tervét. Rudolf azt a megbízást kapta, hogy használja fel a mindig rebellis Magyarországot. Rudolfnak itt sok híve és szimpatizánsa volt. Magyarország segítségével a császár hatalmát meg lehetne dönteni. Mindent a legapróbb részletekig kidolgoztak. A magyarországi katonai vezetők közé beépítettek szabadkőműveseket. Az volt a szokás, hogy minden hónapban egy másik ezred vette át az őrséget Bécsben. Ez az őrezred tartott őrséget a Hofburgban Schönbrunnban, ahol a csá-

szár, Ferenc József lakott, a Ballhaustéren, a külügyminisztériumnál és más minisztériumoknál. Egy hónapig egy osztrák ezred, aztán egy cseh, vagy egy bosnyák, vagy egy román, vagy egy magyar, mindig váltották egymást. Magyarországon olyan ezredet állítottak ki, amelyben valamennyi tiszt, tiszthelyettes és a katonák nagy része szabadkőműves volt. Ez az ezred érkezett Bécsbe. Egy vezényszóra a magyar seregnek el kellett volna fogni a császárt, lefoglalni a minisztereket és Rudolfot kikiáltani császárnak.

Az utolsó pillanatban Rudolfnak ezt az árulási tervét felfedezték, mégpedig az osztrák titkosszolgálat, amely nagyon jól dolgozott. A rendőrség még aznap a katonai parancsnok, az öreg területi tábornagy, Albert herceg elé vitte a hatalomátvétel tervét, és ő abban a pillanatban eldöntötte, hogy ezt a magyar sereget elszállítja és lefegyverzi, helyettük mindenhová császárhoz hű csapatokat állít. Ferenc József császárnak csak általános tájékoztatást adott. Ferenc József számára haláláig rejtély volt, miért lőtte le magát Rudolf. Gyanított valamit, de a teljes igazságot soha senki nem mondta meg neki.

Rudolf délután három órakor tudta meg, hogy elárulták a tervét, és a hadsereg is tud róla. Meyerlingbe utazott, ott találta szerelmét, Vetserrát, és ez a fiatal lány azt mondta neki: „Meg akarok veled halni, hogy együtt menjünk az örökkévalóságba.” Nem kétkedtek abban, hogyan lőtte le magát Rudolf, mert szellemileg nem volt normális. Az ágy mellett felállított egy feszületet, meggyújtott két gyertyát, szenteltvizet tett elé, aztán egy tükröt, hogy pontosan tudjon célozni. Ezután egy rózsafüzért tekert a kezére, Vetserrának szenteltvizet adott, lelőtte, majd a saját halántékába eresztette a golyót.

Ezzel lezárult a meyerlingi tragédia és a szabadkőművességnek azon reménye, hogy egy osztrák-magyar szabadkőműves államot hozzanak létre.

Rudolf 1889-ben bekövetkezett halálával megszűnt a lehetősége annak, hogy a szabadkőművesek gyorsan birtokba vegyék Ausztriát.

Érdekesek a búcsúlevelek, amiket Rudolf írt. Egyet írt az anyjának, Erzsébet császárnénak, amelyben mindent leírt. Egy másodikat írt a két lánytestvérének. Ez a testvéreknek írt levél megmaradt.

A másik levelet a császárné elégette.

Az 1889-ben a testvéreknek írt levélben Rudolf azt írja: „Ha apánk meghal, azonnal hagyjátok el az országot, akkor jön a nagy világháború Ausztria és Németország ellen, aztán a monarchia bukása, majd a világforradalom, és mindennek vége lesz.” 1889-ben ő már látta előre az első világháborút, mert ismerte a szabadkőművesek teljes tervét.

Miután a szabadkőművesek mesterkedése a meyerlingi tragédiával véget ért, a szabadkőművesek ismét Németországra irányították figyelmüket. Hamarosan II. Vilmos császár került a trónra. Vele már nem lehetett azt a komédiát folytatni, amit Rudolffal tettek, mert Vilmos trónörökös még gyerek volt. De VII. Edward itt is talált egy kiutat. Az volt a terve, hogy bekeríti Németországot, teljesen elszigeteli a szomszéd népektől, és a megfelelő pillanatban háborút robbant ki. Leveri Németországot, megdönti a monarchiát, és akkor Németországban és Ausztriában is uralomra kerülnek a szabadkőművesek.

Edward rájött, hogy a jó német-orosz kapcsolatokat kell megzavarni. Miklós orosz cár nem volt szabadkőműves, de fölöttébb gyenge férfi volt; minden embernek igazat adott, és aki utolsóként ment ki a szobából, végül annak volt igaza, és ez mindig az angol követ volt. VII. Edward rokoni kapcsolatok révén végül odáig jutott, hogy Oroszországot Németország ellen fordította.

Olaszországban a nagypáholy teljhatalommal rendelkezett. A nem szabadkőműves II. Viktor Emmanuel, a kis „bambino”, nem

szabadkőműves, de a nagypáholy játékszere. Semmit sem tehetett, és Olaszország azonnal készen állt a Németországgal szembeni árulásra és beavatkozásra.

Franciaországban VII. Edward a nagypáholy bosszúját szította fel. Újra és újra a franciák szemére vetették: „Nem felejtethetitek el az 1870-es évet, a megaláztatást, hogy Elzász-Lotaringiát elvették: így készítette elő, hogy a bosszúvágó Németország iránt egyre nagyobb legyen.”

A semleges Belgiumban Anglia egy kis településen titkos szerződést kötött Belgiummal, miszerint az angol csapatok háború esetén Seebrügge-ben landolhassanak. Így készítették elő Németország és Ausztria központi hatalmainak bekerítését és megsemmisítését.

A balkáni zűrzavar a világ szabadkőműveseinek nagy meglepetést okozott. Azt hitték, hogy a liberalizmus miatt Ausztria fokozatosan szétbomlik, és magától összeomlik, ha háború lenne. És egyszer csak az agg Ferenc József alakja mellett ott állt egy erős fiatalember, a trónörökös, Ferenc Ferdinánd.

Rövid idő alatt ennek a zseniális férfinak vas energiával sikerült egy ütőképes tengerészetet szervezni az Adriára. Újjászervezte a szárazföldi hadsereget. Kíméletlenül harcolt a trónörökös az osztrák rendtelenséggel és kényelemszeretettel szemben. A régi k.u.k (királyi és császári) hadseregbe új szellemiséget vezettek be. Az államigazgatásba és a politikába is belenyúlt, mindenütt érezhető volt a tiszta, céltudatos kemény kéz, és befolyása: az osztrák-magyar monarchiába új életet akart lehelni. Az ilyen személyiség tönkre teheti a világ- szabadkőművesek tervét, ezért el kell tűnnie.

Az 1912 nyarán a svájci Lausanne-ban rendezett szabadkőműves kongresszuson elhatározták, hogy Ferenc Ferdinándnak meg kell halnia. A szabadkőművesek olyan szégyentelének voltak, hogy a halálos ítéletet elküldték Ferenc Ferdinánd feleségének, Sophie von Hohenberg főhercegnőnek. Hála a bécsi rendőr-

ség éberségének a gyilkosság 1913-ban nem sikerült. 1913 őszén a szabadkőművesek ismét kongresszust tartottak Lausanne-ban. A halálos ítéletet újra elküldték Sophie hercegnőnek azzal a megjegyzéssel: „Ezúttal Ferenc Ferdinánd nem kerüli el a sorsát, meg kell halnia.”

A hírhedt szabadkőműves párizsi médium, Madame Defevre Párizsban nyíltan megjósolta 1914-re Ferenc Ferdinánd halálát, és végül a világháborút. Eljött 1914 júniusa, és a boszniai osztrák manőver.

Ferenc Ferdinándnak, mint a hadsereg főparancsnokának kellett irányítania ezt a manővert a császár helyett. Sokáig hallani sem akart erről, mert biztosan érezte, hogy Boszniából soha többé nem fog élve hazatérni. Végül eldöntötte, hogy Boszniába utazik. Azt mondta magának: „Nekem, mint főparancsnoknak mennem kell, nekem kell vezetnem a manővert, mindegy, bármi történjék is.”

Felesége, Hohenberg hercegnő vele akart utazni, de kezdetben a trón várományosa semmi esetre sem akart ebbe beleegyezni; maradjon a gyerekekkel, egy ilyen manővernél asszonyoknak semmi keresnivalójuk nincs. De az asszony felvilágosította, hogy biztosan merényletet követnek el, ott akar lenni, és ki akar tartani mellette.

Három nappal a gyilkosság előtt láttam utoljára a trónörököszt. A nagy „Viribus Unitis” (egység férfiak) hadihajón jött le az Adriára. Akkor tiszt voltam, Brioni szigetén voltam szabadságon, mert tüdőbeteg voltam, ahol most Tito, ez a csirkefogó tartózkodik. Akkor utazott el előttem a trónörökös. Még táviratozott, hogy ha minden jól megy, újra feljön, és meglátogat minket. Nyolc nappal később ugyanazon a hajón jött, de már holtan, őt és feleségét, Hohenberg hercegnőt, mindkettőt meggyilkolták Szarajevóban.

Abban az időben, mikor a gyilkosság történt Szarajevóban, a francia páholy nagymestere, Frank Carve francia államelnök Szentpéterváron volt, és az utolsó megállapodásokat kötötte meg az oroszokkal a háború megkezdésére. Számunkra ekkor minden

világos volt. Most kezdődik! Az osztrák rendőrség adatgyűjtése a sarajevói gyilkosság után világosan kimutatta, hogy a trónörököszt a szerb páholy parancsára gyilkolták meg. Ausztria erre ultimátumot adott Szerbiának: Ausztria követeli, hogy az osztrák rendőrség az összeesküvőket szerb földön nyomozhassa ki, és tartóztathassa le.

Akkor utaztam fel Brioniból „Mira Mar” kastélyba, amit a mexikói császár épített, és a későbbi osztrák Károly császár anyjánál voltam látogatóban. Lejárt az ultimátum. Délután három órakor a bécsi külügyminisztérium telefonon közölte, hogy Belgrád elfogadta az ultimátumot. Mindenki fellélegzett, tehát nem lesz háború. Este 6-kor ismét csengett a telefon, és a külügyminisztérium közölte, hogy Belgrád elutasította az ultimátumot és hadat üzent.

Rejtély előtt álltunk, ez hogy lehetséges. Délután 3 órakor elfogadták az ultimátumot, majd este 6-kor elutasították.

Amikor a német és osztrák csapatok 1915-ben bevették Belgrádot – az én csapatom is ott volt. Akkor fény került a rejtélyre, a szerb állami archívumban volt a rejtvény megfejtése. A szerb kormány elfogadta az ultimátumot, mert a szerb kabinet néhány tagja nem volt szabadkőműves. Azt mondták, ez a gyilkosság nagy aljasság, meg kell adnunk az osztrákoknak a lehetőségét annak, hogy kinyomozzák a gyilkosokat.

A belgrádi nagypáholy ebben a beleegyezésben nagy veszélyt látott a világ szabadkőművességére nézve.

A belgrádi nagypáholy joggal félt, mert az osztrák rendőrség felfedte volna a világ-szabadkőművesség titkos hálózatát. Tényszerűen bizonyította volna, hogyan gyilkoltatta meg a trónörököszt, Ferenc Ferdinándot a világ-szabadkőművesség. Ezért a belgrádi nagypáholy ezen a napon az egész szervezet nagymesterétől először állapíthatta meg történelmileg, hogy a páholynak van egy világ-nagymestere. Egy fiatal, 30 év körüli orosznek táviratozott a kaukázusi Tiflisbe, és ismertette a helyzetet. A világ-nagymester

erre azt a táviratot küldte: „Veszély van, felfedik titkos hálózatunkat, elutasítani az ultimátumot, hadat üzeni.”

Az ultimátum szerb elutasítása és a hadüzenet után felutaztam gmundeni (Felső-Ausztria) birtokainkra és ott találkoztam Károly főherceggel, az új trónörökössel, a későbbi Károly császárral.

Egy megbeszélésről jött, amelyet Ferenc Józseffel folytatott Bad Ischlben, és Károly főherceg azt mondta, hogy reggel érkezett Bécsbe Oroszországból a hivatalos közlemény. Oroszország nem fog beavatkozni, nem fog háborúzni, le kell rázni a szerbeket, aztán hagyni őket futni. Oroszország egy kicsit zörögni fog a karddal, de Szerbia miatt soha nem fog háborúba bocsátkozni.

Mialatt átnyújtották Ferenc József császárnak a hivatalos közleményt, az orosz hadsereg már felvonult Németország és Ausztria határán. Két nappal később bekövetkezett a szabadkőművesség parancsára, amit már a belgrádi aktákban megtaláltunk, az orosz hadüzenet Ausztriának. Aztán jöttek a hadüzenetek egymás után, és hadnagyként csapatommal kivonultam a harcmezőre.

A nagy német győzelmek után nyugaton és keleten, és a rákövetkező állóháborúban úgy tűnt, hogy a világ szabadkőművességének tervei a német és az osztrák keresztény monarchiák megdöntésére kudarcba fulladtak.

1915 nyarán tartotta a világ szabadkőművessége a kongresszusát Franciaországban, valószínűleg Bordeaux-ban. A helyzet látán a franciák megállapították, hogy a központi hatalmak trónjait és oltárát nem katonai eszközökkel kell ledönteni. Katonai győzelmekkel nem lenne elérhető. Akkor a kongresszus eldöntötte, hogy forradalmi, politikai aknamunkával kell Németországban és Ausztriában a monarchia bukását elérni.

Ettől kezdve megkezdődött azoknak a **forradalmár ügynököknek a tevékenysége, akik a semleges Svájcban, a semleges Dánián és Svédországon át jöttek be Németországba és Ausztriába.**

1915 őszén a Bodensee-nél, nem messze Kressbonntól, fogták el az első ügynököt. Jött egy csónak két emberrel, egyikük át tudott menni, a másikat elfogták, és az egész csónak tele volt forradalmi propagandaanyaggal. A háború folytatódott.

1917-ben a mi oldalunk vezető köreiből világos volt, hogy katonai erővel már nem tudják megnyerni a háborút. Csak a porosz tábornoki kar volt a háború folytatása mellett. Akkor XV. Benedek pápa közbelépett, és békejavaslatot tett. XV. Benedek békejavaslata egészen egyértelmű volt: visszamenni az 1914-es határig, felépíteni a lerombolt vidékeket és ezzel vége. Nincs megszállás, nincs területek elcsatolása, nincs háborús kárpótlás, semmi.

Engem egyik csapatrészből áthelyeztek a másikba, és véletlenül a nagy főhadiszállásra kerültem. Ott láttam állni a pályaudvaron Pacelli bíborost (XII. Pius), akit én már ismertem Svájcban. Megkérdeztem tőle, mit csinál itt, s azt mondta: „Ideküldtek, hogy átadjam a császárnak a békejavaslatot, és előterjesszem XV. Benedek békejavaslatát.”

Néhány napig dolgom volt a vezérkarnál, és láthattam, hogy milyen gyorsan kezdtek XV. Benedek békejavaslata ellen dolgozni. Tévedésből hozzám került a porosz nagypáholy röplapja. Ebben az állt, hogy Poroszország/Németország soha nem fog a római pápától békejavaslatot elfogadni. Ezt a békejavaslatot minden eszközzel meg kellett hiúsítani.

II. Vilmos császár kezdetben teljesen mellette volt azon okból, hogy a rengeteg vért és emberéletet megkímélje, békét kötött volna.

Michaelis volt a birodalmi kancellár, egy nagy senki, aki maga is szabadkőműves volt. Katonai oldalon Ludendorff nem volt szabadkőműves, de makacsabbat el sem lehet képzelni. Élmény volt számomra a vezérkar tisztjei közt lenni, élveztem. Ez a Ludendorff azt mondta: „Győzünk, sikerül, mindent megteszünk.” De hogy hogyan, azt senki nem tudta.

Tehát a páholy az egyik oldalon, ez a csökönyös Ludendorff a másik oldalon. Sikerült elintézniük, hogy ezt a kedvező békeajánlatot elutasítsák.

A háború folytatódott. A háborús ínség egyre nagyobb lett, a nép elégedetlensége is fokozódott. Egyszer csak megjelentek a politikai vezetők között a szabadkőművesek, a vezető szociáldemokraták között a páholy képviselői voltak láthatók.

1918 nyarán Wilson, amerikai elnök, Amerika minden páholyának amerikai nagymestere 14 pontos békeajánlatot tett. E pontok egyike az volt, hogy Németországban és Ausztriában meg kell dönteni a monarchiát, akkor béke lesz.

1918. november 9-én forradalmat robbantottak ki. Megdöntötték a monarchiát, azután fegyverszünetet kaptunk. Az idő tájt a fegyverszüneti bizottságban volt dolgom, és már az első találkozásnál az addig ellenséges tábornokokkal meg tudtuk állapítani, hogy Wilsonnak ez az egész 14 pontja a legnagyobb csalás volt, a másik oldalon egyetlenegy pont elfogadását sem kívánták.

De elérték céljukat, a keresztény monarchiákat sikerült megdönteni. Ezért november 9-e minden szabadkőműves páholyának ünnep, mert az első komoly falat áttörték az Egyház oltárához vezető úton.

A következő években a nagypáholy elég okos volt, és nem akarta Németországban azonnal kényszerrel bevezetni a szabadkőműves világnézetet. Lassan kellett erre a népet felkészíteni. Először még erős vallási türelmet mutattak, minden lehetséges kedvezményt, előnyt és szabadságot megadtak a katolikus Egyháznak. Aztán megkaptuk a lehetőséget a kolostorok szabad működésére, és konkordátumot kötöttek.

Von Wirth, a későbbi vezérigazgató mesélte nekem, hogy Paul Schwarz, aki később Németország New Yorki főkonzulja volt, és maga is egy páholy nagymestere, azt mondta: „Mi, páholytestvé-

rek, mindent megadtunk nektek, lehet mindenetek, az Egyház teljes szabadsága, mert a mi aknamunkánk odáig ment, hogy mi már pontosan tudjuk a napot, mikor omlik össze az Egyház, és egy tollvonással elveszünk mindent, amit adtunk nektek, és Németországban felépítjük a szabadkőműves birodalmat.” Ez ugyan nem sikerült, de ehhez a szabadkőműves birodalomhoz mindent előkészítettek.

Mindenhová az állami álláshelyekre és hivatalokba, a vezető helyekre szabadkőműveseket hoztak. Nagypáholyok alakultak. Berlin megmaradt, Frankfurt, Wiesbaden, Stuttgart, Heilbronn, stb. is. Mindenütt alakultak kis páholyok.

Akkor Beuronba mentem, közelebből megnézhettem Beuron körzetét. Kis páholyok voltak Sigmaringenben, Ilzighofenben, Balingenben, Stettenben, Irrendorfban, Tuttlingenben.

A szabadkőművesség az abszolút szabadságot hirdette, és német területeken ez volt a legnagyobb hiba, amit valaha elkövettek, mert az 1914-1918-as háború után a győztesek ezt a szabadságot ellenünk használták, nagyon elnyomtak minket. Emlékszem a blokádra, ami még 3 évig tartott a Versailles-i szerződés következtében, és ez 900.000 német csecsemő életébe került, mert nem tudtak tejet adni nekik, stb.

A szövetségeseknek ez a határtalan ránk nehezedő nyomása el-lennyomást váltott ki, és ez volt a nemzeti szocializmus. Először Olaszországban, aztán jött a fasiszmus, és Mussolini azt mondta, a nemzetközi erők elnyomták a fasiszmust és a nacionalizmust. Ezek az erők a szabadkőművesek és a zsidók.

Mussolini drasztikus eszközt választott Olaszországban a páholyok elintézésére. A titkosrendőrséggel minden páholytestvért letartóztatott. Minden páholyt bezártak, a rendőrség elkobzott mindent, és minden páholytestvérbe, akit elfogtak, a fasiszták egy liter ricinusolajat öntöttek. Így intézték el Olaszországban az egész szabadkőművességet.

A hitleri német nemzeti szocializmus azt tartotta, mindenekelőtt a nemzetközi szervezetek a bűnösök: a zsidók, a szabadkőművesek, és a katolikus Egyház. Megéltük, milyen bestiális módon járt el a zsidókkal, a szabadkőművesekkel és a katolikus Egyházzal szemben is.

1934/35-ben betiltották a szabadkőművesek működését. A tengelyállamok szabadkőművesektől mentesek voltak. Természetesen nem tetszett a világ szabadkőművességének ez a vereség a központi hatalmakban. **A nagytőke, a nemzetközi zsidóság, a liberalizmus, a szabadgondolkozók, az istentagadók minden eszközzel összefogtak, hogy a tengelyhatalmakat megsemmisítsék.** Franklin Roosevel, Amerika elnöke, 32. fokozatú szabadkőműves 1936-ban titkos konferenciát hívott össze Washingtonban. Hivatalosan így szólt: 'A világpolitika új iránya.' Roosevel akkor így beszélt: „Európa számunkra érdektelen, itt nincs már mit keresni. Ezt az Európát soha nem fogjuk szabadkőműves állammá tenni. Túl sok a kulturális, történelmi emlék, amely korlátoz minket.”

Aztán Roosevel azt mondta: „Egész Európát, nemcsak Németországot, Olaszországot, Ausztriát, hanem egész Európát bombatámadással kell megsemmisíteni. Európából sivatagot kell csinálni. Semmi nem maradhat meg a kultúrhelyekből, hogy senki ne vágyjon többé Európába. Amerika és más országok nagy katonai, gazdasági és pénzügyi erejét Kelet-Ázsiába kell dobni. Ez a szabadkőművesek jövő országa! Ezeket az országokat régi vallásaikkal, amelyek inkább csak látszatok, ezeket tudjuk mi megnyerni a szabadkőművesség számára. Ezekből lesz a mi világbirodalmunk, amit aztán gazdaságilag és pénzügyileg maradéktalanul ki tudunk használni.”

De Roosevel elszámította magát. Megkezdődött a háború, országunk egy része rommá vált, de nem ő, hanem Sztálin győzött. Amit meg akartak nyerni, hogy Ázsiából szabadkőműves világbirodalmat hozzanak létre, odalett. Oroszország lett a nagy győztes.

A világ szabadkőművessége azt hiszi, hogy be tudja fogni a bolsevizmust, és uralni tudja céljai érdekében.

Abból indulnak ki, hogy mindkettő elveti a természetfelettit; nincs számukra Isten, örökkévalóság és természetfölötti kapcsolat. A világ-szabadkőművesség az ember abszolút szabadságát akarja! A bolsevizmus szerint az állam minden, az egyes ember semmi! Ez volt az a pillanat, amikor elváltak az útjaik.

Amíg az volt a cél, hogy Hitlert és a központi hatalmakat megsemmisítsék, mindkét hatalom egymás mellett haladt. Együtt, sőt, a bolsevizmus felhasználta a szabadkőművességet céljai elérésére. Ezt látjuk 1945-ben Bulgáriában; amikor bevonultak az oroszok, azokat a szabadkőműveseket, akik nagy szerepet játszottak, kormányra ültették. Amíg ott volt Borisz cár, aki keresztény alapokon állt, a szabadkőművesek nem tudtak uralkodni, de a vezető szellemi személyiségek már szabadkőművesek voltak. Például a szófiai ortodox pátriárka, aztán az összes nagy ügyvéd, néhány bíró, a vezető tudósok, mind szabadkőművesek voltak, és halálos ellenségei voltak az ortodoxiának, tehát a bulgár, görög kereszténységnek.

Abban a pillanatban, amikor az oroszok bemasíroztak, a szabadkőművesek ezeket kormányba ültették. Néhány hét alatt Bulgáriában a teljes keresztény vezetést eltávolították, bestiális módon megölték. Amikor ezek a szabadkőművesek befejezték munkájukat, az oroszok egy éjszaka az összes szabadkőművest elfogták, és tarkólövessel elintézték. Azután már ők voltak a vezetők.

Ez a kettő, a szabadkőművesség és a bolsevizmus nem járnak kéz a kézben. (A szerző megjegyzése: A vörös sárkány neki adta – a vadállatnak – erejét és trónját és nagy hatalmát; Jel 13,2.) Ezek ketten halálos ellenségek, bár mindkettő ugyanannak az úrnak, a sátánnak a szolgája. (A szerző megjegyzése: a marxista kommunizmus a valóságban a szabadkőművesség képződménye és szövetségese, mint később még igazoljuk.)

A 15 év alatt, amikor száműzetésben éltem, Sproll püspök a rottenburgi egyházmegyébe helyezett, ahol fiatal emberek ifjúsági vezetője voltam. Mi, svábok meglehetősen nehézfejűek vagyunk, tehát nem hajlongtunk az „isteni” Adolf előtt, még kevésbé Schirach előtt, hanem egyszerűen csak összetartottuk a fiatalságot. 1943-ban Württembergből, 1944-ben pedig egész Németországból száműztek. Hat évig Svájcban, azután kilenc évig Amerikában éltem. És akkor volt csak igazán alkalmam a szabadkőműveseket egészen közlelről tanulmányozni. Amerika a tipikus, szabadkőműves eszmékre felépült ország (A szerző megjegyzése: ld. a jelét, a piramist az egydollároson); amelyet szabadkőműves alapelvek szerint kormányoznak. Amerikát, Észak-Amerikát a bostoni nagypáholy és a Lafayette Grand Orient alapította.

Az amerikai állam általánosságban elismeri Istent, hivatalosan egyetlen vallást sem ismer el. Nem törődik az Egyházzal, felekezettel vagy szektákkal. A vallási közösségek nem kapnak támogatást. Totálisan el van választva az állam az Egyháztól.

A nyilvános iskolákban tilos a hittantanítás. A nyilvános iskolák épületeiben tilos hittant tanítani. Ezeket csak magán-intézményekben lehet megtenni. Ezért vannak Amerikában mindenütt egyházi iskolák.

A vallást a hivatalos életből teljesen kizárták, az elnök beiktatását kivéve. Ha az Egyesült Államok elnökét beiktatják, az Evangéliumra kell esküt tenni; a megfelelő methodista-baptista miniszter tartja akkor az esküszöveget, ő pedig jobb kezével az Evangéliumot, bal kezével a szabadkőműves kanalat és a szabadkőműves könyvet.

A vallás a gazdasági életből ki van zárva, csak egy parancsolat van, ami így szól: „a saját érdekem.” Az okosabb, erősebb érvenyesül, a gyengébb tönkremegy.

A politikai életben nincs helye a vallásnak, ott csak a párt vagy az állam érdeke számít.

Nincs állami morál. A szabadkőműves állami vezetésnek tipikus példája Pearl Harbor esete. Emlékeznek, amikor Pearl Harborban az amerikai flottát a japán repülőgépek megsemmisítették. Erről könyv is jelent meg, az amerikai flotta admirálisa, Theobald írta, aki akkor torpedót irányított. Elmondja az eseményt, ami Pearl Harbor-ban történt. Én is átéltem, és megerősíthetem, hogy az, amit Theobald admirális ír, megfelel a valóságnak. A könyv címe: „Pearl Harbor utolsó titka.”

Roosevelt, mint láttuk, 1936-ban a háború mellett döntött, de az amerikai népnek már az első világháborúból is elege volt.

Hogy lehet a népet a háború mellé állítani? Úgy, hogy nemzeti katasztrófát konstruálunk, az felkorbácsolja a nép dühét és haragját, akkor bele lehet vinni a háborúba. Roosevelt ezért megpróbálta ingerelni a japánokat. Akkor én is Washingtonban voltam, és ennek minden nap tanúja voltam. Gondoskodnom kellett a menekültekről, tehát a külügyi hivatalban voltam, hogy vízumot kapjanak, és ott láthattam, hogy bosszantják a japánokat.

Először minden hitelt zároltak, aztán a japánok hajóit, ha háborús anyagokat vittek, lelőtték. Aztán ultimátumokat küldtek, egyre többet követelve a japánoktól. A japánoknak a háború nem volt ínyükre; nem voltak rá felkészülve, és nem akartak háborút. Mindig megpróbáltak engedni. Egymás után jöttek miniszterek, de nem segítettek. A japánok látták, hogy Amerika háborút akar, tehát jobb, ha felkészülnek rá. Természetesen a japánoknak is megvolt a titkos kódjuk, titkosírásuk, amivel mozgósítottak, az ún. poervercode, mert a kék a japán császári szín, ez volt a titkos kód.

Ehhez gépeik voltak, amin úgy írták a szöveget, mint egy írógépén, mondjuk pl. „a tokiói helyőrség mozgósítson”, amikor ezt leírták, mint egy számológépen néhányszor megfordították, és a betűk összekeveredtek. Aztán még egyszer megfordították, minden betűhöz más szám jött. Aztán újra megfordították, ismét megváltoztak a számok, és így tovább, és végül egy szöveg jön ki tagolás

nélkül. Minden szóhoz, minden betűhöz különböző számokat helyeztek be. A legjobb matematikus sem tudta kibogarászni.

Nem tudom, hogy tudták az amerikaiak elérni, hogy a titkos gépek közül kettőt megszerezzenek, valószínűleg Japánban is volt néhány „becsületes ember”, aki „bizonyos ellenszolgáltatás” fejében egy ilyen szerkezetet eltüntetett. Igen, kettő Amerikába került. Egyiket Porsidorban vagy Makatorban felállították, és megsemmisítették, mikor a japánok jöttek. A másikat Washingtonban, a Fehér Házban állították fel. Ezután Rooseveltt csapatállomást létesített San Franciscóban, a kaliforniai parton, kint a szigeteken, tengerészállomásokon, és ellátta tisztekkel. Nem voltak katonák, csak tisztek. Ezek a tisztek egyedül az elnök irányítása alatt álltak, mint a teljes haderő főparancsnokai. Tehát sem a tengernagy, sem a tábornok, sem a honvédelmi minisztérium nem tudott meg erről semmit, és nem tudott közbelépni. Végül különböző rádióüzenetekbe kezdtek. A duplakóddal megfejtették a titkosírást, és ez jött ki: „Mozgósítás, a csapatokat mozgósítsák.” A híreket Rooseveltt nem adta tovább, nála maradtak.

Egyre jobban bosszantotta a japánokat, hogy Amerika egyre több követeléssel lép föl, végül egy ultimátumot adott nekik, ami egyszerűen Japán öngyilkosságát jelentette. Erre a japánok visszavonultak. Azután egyre több rádióüzenet jött, egyszer csak odaállt a flotta és elkezdődött.

Rooseveltt mindent tudott. A Pearl Harbor-i Gordon főparancsnok és Tsching tengernagy sem esett a fejére. Észrevették, hogy elkezdődött a háború. A tengernagy rögtön az egész flottát hagyta kifutni, és szétosztotta őket, mert egy légitámadás következtében egérfogóba kerülnének.

Gordon főparancsnok megváltoztatta a hadiállapotot, a légvédelmi helyeket elfoglalták, a gépfegyvereket készenlétbe helyezték, minden hadikészültségben volt. Megtudja ezt Rooseveltt, és elkezd nagyon káromkodni, az egész flotta jöjjön vissza, marad-

janak a kikötőben, nem futhatnak ki. Gordon minden mozgósítási parancsát visszavonta, a municiót nem volt szabad készülségi állapotban tárolni. A gépfegyvereket el kellett tüntetni. Ez így folytatódott tovább.

Eljött december 7. és az utolsó rádióüzenet. Ezt pontosan tudta Roosevelt: hogy a japán flotta meg fog érkezni, sok ezer repülőgép van, néhány óra múlva meg fogják támadni Pearl Harbort.

King admirális tengeralattjárókat indított, az amerikaiak, akik ezt a flottát jönni látták, rádiójeleket adtak. Ekkor Rooseveltt zavaróállomásokat állított föl, hogy zavarják a rádióadásokat, hogy az admirális meg ne tudja. Ekkor jött a támadás! Az amerikaiak előző este nagy ünnepet ültek, a matrózok, katonák, tiszték mind be voltak rúgva.

Hajnali ötkor jött a japán repülőgépek első hulláma, 1000 repülőgép, nincs légvédelem, semmi. A flottát a japánok az utolsó hajóig megsemmisítették, csak egy torpedócsónak maradt. 4000 fiatal amerikai tengerész és katona veszett oda. És azután ez a képmutató Rooseveltt a rádióhoz ment, és így szólt a nemzethez: Minket, a békeszerető népet úgy támadtak meg a japánok, hogy még csak nem is sejtettük. 4000 fiatalok, testvéretek, férjetekek fekszik holtan **Pearl Harborban**. Mit tegyünk? Természetesen az egész parlament azt üvöltötte: Háborút! Háborút! És itt volt a háború. Mindenki megfontolta, kidolgozták, feláldoztak 4000 embert, saját honfitársaiukat, hogy a nép háborút akarjon. Ez a tipikus szabadkőműves morál! „Minden eszköz helyes, hogy elérhessem célomat.”«

Ezzel megszakítjuk P. Odo von Württemberg beszámolóját, mert már minden lényeges politikai esemény elhangzott, ami bevezette a XX. századot.